Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 9 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"

τὶς πρῶτες σελίδες του τὶς ἀφιερώνει σήμερα στὸν Γιάννη Καμπύση. Δημοσιεύει ἕνα ἄρθρο του ἀνέκδοτο, ἕνα φωτεινότατο ἄρθρον τοῦ ποιητοῦ τῆς Μὶς Ἄννις Κούξλεϋ καὶ τοῦ Ἀρήγιαννου,—τοῦ ὀλιγόζωου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν λίγη ζωή του τὴν ἀφιέρωσε στὴν Τέχνη κ' ἐδούλεψε γι' αὐτὴν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, καὶ ἄφησε ἔργον ποῦ ἐκάρφωσε μὲ διαμαντόπετρες τὸνομά του στῆς Ἀθανασίας τὴν χρυσῆ πλάκα.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὸ ἔγραψε ὁ Καμπύσης ὅταν εὑρίσκετο στὴν Γερμανίαν καὶ ἐπεσκέφθη στὸ Βέϊμαρ τοῦ Γκαῖτε τὸ σπίτι, ὅπου ὡς ἐν Μουσείῳ φυλάσσονται ὅλα τὰ κειμήλια τῆς ζωῆς τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ «Φάουστ». Μᾶς τὸ παρεχώρησε δὲ ἡ δυστυχισμένη ἡ μίννα του, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην ἀκόμη νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ δύο πράξεις τοῦ «Ἀρήγιαννου» καὶ δύο πράξεις τῶν «Λεκαπηνῶν» τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς στὸν «Νουμᾶν», προτάσσοντες αὐτῶν ἄρθρον τοῦ κ. Παλαμᾶ, τοῦ μόνου ὁ ὁποῖος ἐννόησε βαθειὰ τὸν Καμπύση καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ εἰπῇ τὴν τελευταίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ.

Τῆς «Ἑλλάδος τὸ πεπρωμένου» μὲ τὸ ὁποῖον κοσμοῦμεν σήμερα τὴν πρώτην σελίδα μας, δὲν ἔχει μόνον φιλολογικὴν ἀξίαν. Ἐγκρύπτει καὶ βαθειὰν πολιτικὴν σημασίαν, ἐπικαιροτάτην δὲ, γιὰ ὅσους πιστεύομεν καὶ φωνίζομεν πῶς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος δὲν στηρίζεται στὰ λόγια καὶ στὰ φαιφαρονοειδῆ νομοσχέδια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀναμορφωτοῦ, ἀλλὰ στὸ σπαθὶ καὶ στὴν πειθαρχία.

Μέσα ἀπὸ τὸν τάφο του ὁ Καμπύσης μᾶς φωνάζει ὅσα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον του μᾶς συμβουλεύει ὁ Γκαῖτε. Καὶ μακάρι νἀκούσωμε τὰ λόγια τὰ πονετικὰ, τὰ εἰλικρινῆ ποῦ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν διπλοῦν αὐτὸν τάφον.

Οἱ ζωντανοὶ εἶπαν τὴν γνώμην τους. Ἂς ἀκουσθοῦν τώρα καὶ οἱ πεθαμένοι.

ΑΠΟΛΥΤΩΣ

καμμία συζήτησις δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὴν Βουλὴν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης, ἐκτὸς πλέον ἂν οἱ κύριοι βουλευταὶ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τὴν ἔφεραν ὡς ἕνα ξεκουραστικὸν ἄντρ—ἄκτ τῶν σοφῶν νομοθετημάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοὺς ἀπησχόλησαν.

Ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης εἶνε νομιμωτάτη, μᾶς τὴν ἐφιλοδώρησε δὲ ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐπρομελέτησε καὶ τὴν ἐπεκήρωσε. Εἶνε δὲ κωμικὸν νὰ γίνεται λόγος σοβαρὸς περὶ ἀκατονομάστων ἐκλογικῶν ἐπεμβάσεων εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὴν χώραν Κυβέρνησις δημιουργηθεῖσα διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς σανίδος.

Κ' ἐν τούτοις —τί νὰ τὸ κρύψωμεν ; — ἂν εἴχαμεν τὸ εὐτύχημα νὰ κυβερνώμεθα ἀπὸ τὸν κ. Ζαΐμην, οἱ τέσσαρες κήνσορες τοῦ κόμματός του οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν ἐκλογὴν, δὲν θὰ μετέβαινον διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸν Ζαΐμικὸν ὑποψήφιον ;

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

στὸ γραμματοκιβώτιόν μας χθὲς τὸ πρωὶ ριγμένο τὸ ἑξῆς ἀκατανόητον τετράστιχο :

Κι' ἂν ἔκανες τὸν πόλεμο,
Εἶδες, δὲν τὄχεις χάσιμο...
Οἱ Τοῦρκοι στάνεγνώρισαν
Καὶ σοῦδωκαν παράτημο !

Τί θὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ ὁ ἀνώνυμος ποιητής ; Μήπως ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐπῆρε τὸ Ἰμτιὰζ διότι ἔκαμε τὸν πόλεμον τοῦ 97 ;

ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕΝ

πληρέστατα μὲ τὸν κ. Λεβίδην. Νὰ κατεδαφισθῇ τὸ Βουλευτήριον καὶ νἀνοικοδομηθῇ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὅμως, δι' ἐθνικωτάτους λόγους, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς κυριώτατα προσόντα :

α) Νὰ εὑρίσκεται μακράν, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ κάθε κατοικημένον μέρος καὶ

β') Ἡ ἀκουστική του νὰ εἶνε τέτοια, ὥστε καὶ ὁ βροντοφωνέστερος βουλευτὴς νὰ μὴν ἀκούεται ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος.

Ὁ κ. Λεβίδης θὰ συμφωνήσῃ μαζῆ μας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

μεγιστάνες, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν ἐδῶ τὰ παράσημα, δὲν θὰ ἔχουν νὰ διηγηθοῦν καὶ πολλὰ πράγματα εἰς τὸν Κραταιὸν Αὐθέντην των ὅταν ἐπιστρέψουν στὸ Γιλδίζ.

— Τί εἴδατε στὴν Ἀθήνα ; Θὰ τοὺς ἐρωτήσῃ.

— Εἴδαμε τὸ Βασιλέα, εἴδαμε τὸ Ντελῃγιάννη, ἐφάγαμε, ἤπιαμε...

— Ἄφεριμ ! Τί ἄλλο εἴδατε ;

— Εἴδαμε τὸν κ. Καζάζη, εἴδαμε...

— Τὴν Βουλὴ τὴν εἴδατε ;

— Ὄχι !

— Γκρεμισθῆτε ἀπ' ἐδῶ!.. Ἄμ σὰν δὲν εἴδατε Βουλή, τί Ἑλλάδα εἴδατε ;

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὤφειλε νὰ δώσῃ μίαν ἔκτακτον κοινοβουλευτικὴν παράστασιν ντὲ γκαλὰ χάριν τῶν ἐπισήμων ξένων μας. Καταλληλοτέρα μάλιστα θὰ ἦτο ἡ νὺξ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης.

Η ΒΟΥΛΗ

εὑρῆκε ἐπὶ τέλους τὸν προορισμόν της, νὰ εὐθυμολογῇ, ἂν πιστεύσωμεν τοὺς πρακτικογράφους τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖοι κατασκοτώνονται νὰ διασώσουν χάριν τῆς ἱστορίας ὄχι μόνον τὰς εὐφυολογίας τοῦ κ. Ράλλη, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις, τὰς εὐφυεστάτας πραγματικῶς, τοῦ περιφήμου Καμπούρη τῆς ἀπαρτίας.

— Θὰ τὸν γράψω κι' αὐτόν ! ἐφώναζε προχθὲς ὁ κ. Πρόεδρος, ὁσάκις κανεὶς ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἔζητοῦσε τὸν λόγον, καὶ ἡ Βουλὴ ἐλιποθυμοῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γράφ' τον κι' αὐτόν, κ. Πρόεδρε ! ἔλεγαν οἱ βουλευταί.

— Τὸν ἔχω γραμμένον ! ἀπαντοῦσε ὁ κ. Πρόεδρος. Καὶ δός του γέλοια, ἀτελείωτα.

Δυστυχῶς εἰς τὸ εὔθυμον αὐτὸ κοινοβουλευτικὸν

οιστον νὰ εἶνε κανεὶς νέος καὶ νἀγαπᾷ...

Ἐσκέφθην ἐπὶ μακρὸν ἐὰν ἔπρεπε νὰ διηγηθῶ ὅλα εἰς τὸν Παῦλον.

Ἀλλὰ μετενόησα. Τὸν γνωρίζω καλῶς καὶ θὰ μὲ ἐπέπληττε ὅτι ἔσπευσα. Ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἴπω ὅτι εἶπα, πρὶν ζητήσωμεν πληροφορίας, πρὶν βεβαιωθῶμεν καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπά...

Ἴσως ἔχει δίκαιον ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένη. Πρὸς τί αἱ πληροφορίαι;

Εἶνε ἀξιωματικὸς, τὸν βλέπομεν... καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἶνε σῶμα ἐπίλεκτον.

Διὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἀνάπτυξιν;.. εἰμπορεῖ νὰ δανείσῃ καὶ εἰς ἄλλους.

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς περιουσίας ;

Δὲν ζητεῖ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸν χρήματα. Ἔχει τὸ ξίφος του. Ἔπειτα δὲ σὺ ἔχεις περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἀρκοῦν καὶ διὰ τοὺς δύο...

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος τέλος ;

Τὸν ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπᾷ !

Ὥστε ἀφοῦ ἐσκέφθην ἐπισταμένως, ἀπεφάσισα νὰ τὰ εἴπω μόνον εἰς τὴν θείαν.

Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὰ διηγήθην ὅλα.

Ὁ τρόπος τῆς θείας εἶνε ἀλήθεια πῶς μὲ παρεξένευσε.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων μου ἐφάνη σκυθρωπάζουσα καὶ ρεμβή, καθ' ὅσον δὲ ἐγὼ διηγούμην τὴν ὑπόθεσιν, μ' ἐκύτταξε μὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλ' ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀφῃρημένη καὶ παρακολουθοῦσα τὸ νῆμα ἄλλων ἰδεῶν. Τέλος ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔμεινε ἐπὶ μακρὸν σιωπηλή Παράδοξον δέ... νομίζω ὅτι διέκρινα κἄτι ὡς κρύφιον δάκρυ νὰ λάμπῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀφθαλμῶν της.

Τὴν ἠρώτησα μήπως τὸ πρᾶγμα τὴν δυσηρέστει ἀλλ' ἀνένευσε.

— Ὄχι ! εἶπε, καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος αὐτός; .

Εἶπα τὸ ὄνομά του.

Περίεργον!.. ἡ θεία τότε ἔγειρεν ὠχρὰ ὡς νεκρὰ καὶ ἔφερε τρέμουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἔσπευσα ἔντρομος νὰ τὴν βοηθήσω.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε, θεία;.. ἠρώτησα, φαίνεσθε ὅτι δὲν εἶσθε καλά...

— Ὄχι!.. τίποτε!.. ἀπήντησε διὰ παραδόξου φωνῆς ἐκείνη, μία λειποψυχία ὅπως ἔχω αὐτὰς τὰς ἡμέρας... δὲν εἶνε τίποτε... ἐξακολούθει... πῶς εἶπες τὸ ὄνομά του ;

Ἐπανέλαβον πάλιν : Ἀλκυόνης.

Μὲ ἠρώτησε τότε καταλεπτῶς, ἐπιμόνως, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας, περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ νέου, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔρωτός σας, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὰς ἐπισσολάς σου καὶ τέλος ἐπεφυλάχθη νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην της.

Ἐπὶ τούτοις μοῦ συνέστησε νὰ μὴ σπεύσω πρὶν ἐκείνη τὸν ἴδῃ καὶ τὸν κρίνῃ προσωπικῶς.

Ἐπρότεινα νὰ ἔλθῃ μαζῆ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πλοίου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, μὲ παρεκάλεσε δὲ μόνον νὰ τὸν προσκαλέσω τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ἵνα τὸν γνωρίσῃ.

Ἀφήνω τώρα τὴν ἐπιστολήν μου καὶ πηγαίνω νὰ ἑτοιμασθῶ.

Ἀρκέσου εἰς **αὐτὰ τὰ ὀλίγα** καὶ περίμενε προσεχῶς πλειότερα... εἰπὲ μεθ' ὅλα αὐτὰ, ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ...

Σὲ φιλῶ χιλιάκις Ἡ ἐξαδέλφη σου

Αἰμυλία

ΥΣΤ. Ἀλήθεια, δὲν σοῦ ἔγραψα καὶ κἄτι ἄλλο ἀκόμη, παραδοξότερον διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς θείας.

Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν συνδιάλεξίν μας εἰσῆλθον εἰς τὸ διαμέρισμά της νὰ ζητήσω τὴν γνώμην της ἐπί τινος ζητήματος τοῦ μπεμπὲ, καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν.

Καμμία ἀπάντησις... Ἔκρουσα πάλιν... τίποτε.

Ἤνοιξα τότε μετὰ προσοχῆς καὶ ἔμεινα ἔκπληκτος νὰ τὴν ἴδω κύπτουσαν ἐπὶ τοῦ γραφείου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν, βυθισμένην ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο.

Ἐπλησίασα φοβηθεῖσα μήπως ἔπαθε τίποτε, καὶ τότε εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ἐστράφη ἀποτόμως, προσεπάθησε τεταραγμένη νὰ κρύψῃ κἄτι τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ αὐτῆς καὶ μὲ ἠρώτησε ξηρῶς τί ἐπεθύμουν.

Ἐξήγησα τὸ συμβεβηκὸς καὶ ἐδικαιολογήθην διὰ τὸν φόβον μου, ἦτο ὅμως τόσον νευρικὴ ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ταράξω περισσότερον.

(ἀκολουθεῖ)

πανηγύρι, δὲν ἔλαβε μέρος καὶ κανεὶς ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὸ λαϊκὸν θεωρεῖον, καὶ δὲν ἐρώναξε στοὺς εὐθύμους τοῦ Ἔθνους πατέρας :

— Μὰ κι' ὁ λαὸς σᾶς ἔχει ὅλους πέρα πέρα γραμμένους!...

ΠΡΙΝ ΚΑΛΟΣΥΣΤΗΘΗ

ἀκόμα, ἄρχισε καὶ νὰ διαλύεται ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Δραματικὴ τοῦ Ὠδείου Σχολή, μία δὲ ἀπὸ τὰς μαθητρίας της, ἐκείνη ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Τρουφφιὲ εἶχε διαγνώσει καλλιτεχνικὰ στίγματα Μπερτέ, παρητήθη, μὴ ἐπιδοκιμάζουσα τὸν διορισμὸν τῆς δ. Φραγγοπούλου ὡς καθηγητρίας.

Θέλουν μερικοὶ μεμυημένοι νὰ εἰποῦν, ὅτι ἡ παραίτησις ἔχει ἄλλον λόγον, σπουδαιότερον, διαψευσθείσης ἐλπίδος, διότι μερικοὶ εἰδικώτατοι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ καλλιέργειαν τῶν καλλιτεχνικῶν ταλάντων, εἶχαν διαγνώσει ὄχι πλέον τάλαντον Μπερτέ, ἀλλὰ προσόντα καθηγητρίας, εἰς τὴν παραιτηθεῖσαν καὶ τὴν εἶχαν προτείνει εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ ὡς τὴν καταλληλοτέραν καθηγήτριαν.

Ὁ κ. Τρουφφιὲ δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἂν διαβεβαιώσῃ τοὺς μαθητάς του ὅτι ὅλους τοὺς θεωρεῖ καθηγητάς, ἀφοῦ μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ κατορθώσῃ νὰ ἔχῃ ἀκροατὰς μέχρι τοῦ τέλους τῆς διδασκαλίας του. Ἂν τοὺς εἰπῇ μάλιστα ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι καὶ ὁ μόνος μαθητὴς τῆς Δρ. Σχολῆς, τόσον τὸ καλλίτερον.

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

Ο ΤΙΤΛΟΣ

Στὴν πενιχρὴν καὶ πάλιν ὁ κ. Ἀνέκδοτος, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὸν λόγον.

Ἀκροαταὶ του δὲ δύο τρεῖς φίλοι του, ἄνθρωποι πάντοτε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του.

— Θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν ψυχή μου!.. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰ ὄνειρά μου!..

— Μωρὲ, τί λές!.. Τὸ ἀπεφάσισες ;... Σὺ ποῦ εἶσαι τόσο μυστικός ;...

Ὁ κ. Ἀνέκδοτος ρίχνει μιὰ ἐξερευνητικὴ ματιὰ τριγύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν ὑπάρχουν κατάσκοποι, καραδοκοῦντες νὰ ἁρπάξουν καμμίαν φράσιν του καὶ τὴν μεταφέρουν... στὸ Χρηματιστήριον.

— Ἀκοῦστε λοιπόν! Γράφω δρᾶμα!..

— Μίλα σιγώτερα—παρατηροῦν οἱ φίλοι του ἔντρομοι—γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μᾶς ἀκούσουν!

— Γράφω δρᾶμα! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι τὸ γράφω Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί...

— Σὰ νὰ λέμε, γράφεις Ἑλληνο-Γαλλικοὺς διαλόγους ;

— Ὄχι!.. Δὲν μὲ νοιώσατε! Τὸ γράφω Ἑλληνιστὶ καὶ τὸ γράφω καὶ Γαλλιστὶ συγχρόνως!..

— Καὶ ὁ λόγος ;

— Ἀ! ἐδῶ ἴσια ἴσια κρύπτεται τὸ μυστικό μου! Χυγῶστε λίγο!..

Οἱ φίλοι πλησιάζουν. Ὁ κ. Ἀνέκδοτος κατεβάζει τὴν φωνήν του εἰς τόνον ψιθυρισμοῦ ;

— Πρόκειται νὰ παρασταθῇ ταυτοχρόνως τὴν ἰδίαν νύκτα, στὰς Ἀθήνας καὶ στὸ Παρίσι!

— Ἄκκα! Καὶ σοῦ τὸ ζήτησαν ;

— Ὄχι! Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ ζητήσουν!

— Ἔτσι αἴ ; Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος! Σταθῆτε ὅμως! Μ' ἀπασχολεῖ ἕνα σπουδαιότατο ζήτημα!

— Ποιό ; Λέγε!..

— Ὁ τίτλος τοῦ δράματος!

— Τί ; Ὁ τίτλος ; Δὲν βρίσκεις!..

— Τὸν βρῆκα! Ρωμαΐκα, εἶνε καλός, χτυπητός!... Ἀλλὰ στὸ Γαλλικό ; Ἀλλοίμονον! Στὸ Γαλλικὸ δὲν μεταφράζεται!

— Καὶ τώρα ;

— Πρέπει νὰ βρῶ πρῶτα τὸν τίτλον, ἕνα τίτλο ποῦ νὰ εἶνε χτυπητὸς καὶ στὶς δυὸ γλῶσσες, κ' ἔπειτα θὰ καθίσω νὰ βρῶ καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος!..

— Ὤχ, ἀδελφέ! Δὲν μᾶς ἀφήνεις! Καὶ μεῖς νομίζαμε πῶς τόχες καὶ τελειωμένο τὸ δραμά σου!..

Ὁ κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΑΡΘΡΟΝ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ

Η ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΒΑΓΝΕΡΙΣΤΑΙ

Φίλτατε «Νουμᾶ».

Μὲ τὴν παράστασιν τοῦ «Λόεγκριν», τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ὁμιλούντων Ἀθηναίων,—παραλείπω τοὺς γράφοντας, διότι αὐτοὶ. . . . δὲν συμμαζεύονται πλέον—μετεμορφώθησαν ὡς ἐκ θαύματος εἰς Βαγνεριστάς. Ὅλοι ἐννοοῦν τὸν Βάγνερ, καὶ ὅλοι τὸν αἰσθάνονται καὶ ὅλοι συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτόν, ἂν τοὺς ὑποβάλῃς δὲ εἰς αὐστηρὰν καὶ κατ' ἰδίαν ἐξομολόγησιν, θὰ πεισθῇς ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως μόνον τὴν Ἀντριάνα ἐννοοῦν καὶ μόνον αὐτὴν θεωροῦν ὡς μουσικὴν τοῦ μέλλοντος.

Εἶνε προτέρημά μας, βλέπεις, κι' αὐτὸ νὰκολουθοῦμεν πάντοτε τὴν μόδα καὶ νὰ κοροϊδευώμαστε.

Ἰδικός σου
πάτριος.

ΤΟ ΜΙ—ΚΑΡΕΜ

Διὰ τὸν «Νουμᾶν».

Ἐξέδωκεν ἢ θὰ ἐκδώσῃ— ὅπως ἐδιάβασα— ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παραινετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, δι' ἧς θὰ συνιστᾷ ἀποχὴν ἀπὸ τὰς ἡδονὰς κατὰ τὴν Μ. Σαρακοστήν.

Εἰς ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάλυσιν τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ οὐσία εἶνε παραπολὺ Σόκιν, δὲν προβαίνω. Νομίζω ὅμως ἢ μᾶλλον προσπαθῶ νὰ νομίζω ὅτι κάποιος φαρσὲρ διέδωσε τὴν εἴδησιν αὐτὴν εἰς βάρος τῆς αὐστηρότητος τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν διάθεσιν νὰ συνεχίσουν τὰς εὐθύμους παραδόσεις τοῦ ἐν Πειραιεῖ τμήματος τῆς Ἀναπλάσεως, τοῦ καταδικάσαντος τὸν Καρνάβαλον, καὶ νὰ καθιερώσουν κ' ἐδῶ, διὰ τῆς παραινετικῆς ἐπιστολῆς, τὸ περίφημον Μι-Καρὲμ τῶν Εὐρωπαίων, ἔστω καὶ ἅπαξ διὰ παντός.

Ἅγιοι ἄνθρωποι καὶ νὰ διαπράττουν τόσον εὔθυμα πράγματα ; Ἀπίστευτον!

Ἕνας χριστιανός.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Γ. Μπαμ... Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καὶ τόσον ἐπιτυχημένο. Ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ δημοσιευθῇ, δημοσιεύομεν μίαν στροφήν του εὐχαρίστως στὴν στήλην αὐτήν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ πεισθῆτε πῶς καὶ αἱ ἄλλαι στροφαί του δὲν διαφέρουν, στὴν ἔννοιαν τουλάχιστον, ἀπὸ τὴν δημοσιευομένην:

Δὲν μὲ θέλγει τὸ φῶς τῆς Σελήνης
εὐτυχεῖς ἂς τὸ βλέπωσι μόνον
ὅταν μόνοι μακρὰν μετ' ἐκείνης
ἣν λατρεύουν εἰς χώας εὐδίας
τῶν ἀνθρώπων λακτίζουν τὸν πόνον
εἰς πελάγη λαμπρᾶς εὐτυχίας.

— Ὅ,τι ἐγράψαμεν, ἔπρεπε νὰ γραφῇ κ Νευρικὲ, καὶ ἂν σᾶς πειράζει τὰ νεῦρα ἡ τακτική τοῦ «Νουμᾶ» ἠμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ μὴν τὸν διαβάζετε. Ἐμεῖς θὰ χάσουμε ἕναν ἀναγνώστην, ἀλλὰ σεῖς θὰ βρῆτε τὴν ἡσυχίαν σας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

—Τακτικὸν θαμῶνα τῆς Βουλῆς, ἐνταῦθα. Ἔχετε δίκαιον. Ὁ μακαρίτης ὁ Κουσουλάκος, ὡς πρακτικογράφος τῆς Βουλῆς ἐν τῷ «Ἄστει» ἄφησε καὶ μαθητὰς καὶ ἀναμασσητὰς μάλιστα τῶν χαριτολογημάτων καὶ τῶν λογοπαιγνίων του. Ἐκεῖνο ἰδίως ποῦ ἔγραψε ὁ μακαρίτης μιὰ φορὰ πῶς λύεται ἡ συνεδρίασις καὶ δένονται οἱ βουλευταί μας τὸ παρουσιάζουν οἱ διάδοχοί του κάθε λίγο καὶ λιγάκι ξεναζεσταμένο.—Ἂν θέλετε νὰ κριθοῦν τὰ ἔργα σας εὐνοϊκῶς, δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ κάμετε, κ. Κορυδαλὲ, παρὰ νὰ ἀποταθῆτε εἰς ἕνα ἐκδότην ἡμερησίων πενταλέπτων φυλλαδίων. Οἱ κύριοι αὐτοὶ καθιέρωσαν ἐσχάτως νέον εἶδος κριτικῆς, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «Ἐμπορικὴ κριτική» καὶ διοχετεύεται εἰς τὸ Δημόσιον διὰ τῶν κοινωνικῶν τῶν ἐφημερίδων. — Κανένα ἄλλο καλλίτερον καὶ συντομώτερον, δὲν ἔχετε, κ Μ. Ἐπιφ. νὰ μᾶς στείλετε : θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως.

— Κον Γ. Χαρπάκην Κάφρ—Σάκρ Αἰγύπτου. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΓΟΗΤΕΙΑΙ

ΝΕΚΡΗ ΖΩΗ

Ζοῦσε νεκρή· ποτὲ χαμόγελο
τὰ ὠχρα της χείλη δὲν χαράζει·
Στο παραθύρι κάθε δειλινὸ
ὥρες τὴν θάλασσα κοιτάζει,
ὥρες τὸν οὐρανὸ τὸν γαλανό.

Κι' οὔτε ποτὲ μὲ θρήνου δάκρυα
ἀγάπης τάφο δὲν ξυπνᾶει...
ἡ θάλασσα τῆς πῆρε τὴ χαρὰ,
κ' ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ ζητᾶει
παρηγοριὰ στὴ μαύρη συμφορά.

Κωνστ. Γούναρης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξεδόθη τὸ ὄδον τεῦχος τῶν «Παναθηναίων» περιέχον: Γρ. Ξενοπούλου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἑνὸς βιβλίου ποῦ δὲν ἔχει μέσην, Ἀλεξ. Παπαδοπούλου Ἡ Σημαδούρα, Σκέπη τὸ λέει τὸ παραμύθι, Μαλακάση Ἱστορικαὶ σελίδες—ὁ ἀετὸς, Α. Παπαδιαμάντη ἡ Φόνισσα (συνέχεια), Μὰξ Χόνδορφ Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου, Ἀγγέλου Κλεάνθους τὸ Ἑλλ. τραγούδι ἐν Βερολίνῳ, Χάρη Ἡμερινοὶ λόγοι καὶ ἀντίλογοι Γράμματα, Τέχνη, Ἐπιστήμη κλπ. Εἰκόνας δὲ τὸν Περσέα τῶν Ἀντικυθήρων, Ἑλληνικὰ τοξεύματα κλπ.

— Ὁ ἐν Chalakun τῆς Αἰγύπτου ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ «Ἀωτοῦ» ἀνέλαβε τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τῶν «Σελίδων», νέου ἔργου τοῦ συναδέλφου κ. Δημ. Καλογεροπούλου. Ὁ τόμος οὗτος θὰ εἶνε ἐκτάκτου πολυτελείας, θὰ ἔχῃ δὲ πολυχρώμους εἰκόνας, ἐκτελεσθείσας ἐν Παρισίοις.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ κατασκευὴ ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν κλπ. πρὸς ἄρδευσιν τοῦ ἄλσους Κηφισσίας.

Ἡ κατασκευὴ προϋπελογίσθη εἰς δρ. 38,829.10 Αἱ μειοδοτικαὶ προσφοραὶ γενήσονται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω τιμῆς καὶ εἰς ἀκεραίας μονάδας τοῖς ἑκατόν.

Προσφοραὶ ἐνσφράγιστοι συνοδευόμεναι ὑπὸ χρηματικῆς ἐγγυήσεως κλπ. γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10ην π μ. ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἑταιρίας, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν καὶ τῶν ὅρων τῶν συμφωνιῶν.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1881 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων, καθ' ὃ οἱ διαγωνισθησόμενοι μειοδόται δέον νὰ κέκτηνται τὸ ἀπαιτούμενον πιστοποιητικὸν ἱκανότητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαρτίου 1903
(Ἐκ τοῦ γραφείου τῶν Σιδηροδρ. Ἀττικῆς)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.